

слилъ за своя народъ. Последнитѣ думи, що сж промълвили застиващитѣ му устни, сж били: „Богъ да пази българския народъ!“

А на всички млади синове на родната земя той оставя

свещенъ заветъ: „Обичайте народа и земята, която ви е откърмила!“ Нека пазимъ священно и следваме неотклонно този скъпъ заветъ. Така най-добре ще почетемъ свѣтлата паметъ на именития покойникъ.

Ранъ-Босилекъ

Не давамъ родната земя

Утрото на оня день било ослѣпително свѣтло. Свѣтло било и въ душитѣ на шепата колоездачи, които първи пристигнали на границата да следятъ за движението на ромънскитѣ войски. Колоездачитѣ залегнали въ изкопанитѣ по самата граница окопчета и вперили погледъ въ равнината.

Неочаквано изъ шумака се замъркала женска забрадка — пълзи, иде къмъ тѣхъ, приближава ги.

— Ще ви нападнатъ, сине! Селото ме прати да ви кажа, пъкъ и сърдцето ме теглѣше,

— мжжъ ми коститѣ си на Чаталджа е оставилъ. Отваряйте си очитѣ, да ви не издебнатъ! — вълнувала се смѣлата българка.

Въ лицата на колоездачитѣ бликнала изведнажъ решителностъ.

— Щомъ се готвятъ да ни нападнатъ, значи, войната е започната! И, вмѣсто тѣ, ние ще ги нападнемъ, защото сж заграбили кжсъ отъ родната ни земя, настанили сж се въ домоветѣ на братята ни, — думали колоездачитѣ на младия си поручикъ.